

„Každé slovo a každá chvíľa napätia vytvárajú dokonalý pôžitok.
Je to majstrovské dielo a jedna z najlepších kníh, aké som kedy čítala.“

LISA JEWELLOVÁ

V NESPRÁVNOM ČASE

AKO ZABRÁNIŤ VRAŽDE,
KTORÁ SA UŽ STALA?

NA NESPRÁVNOM MIESTE

GILLIAN
MCALLISTEROVÁ

EDÍCIA
MIMO ZÁKONA

V NESPRÁVNOM
ČASE
NA NESPRÁVNOM
MIESTE

GILLIAN
MCALLISTEROVÁ

TATRAN

Z anglického originálu Gillian McAllister: WRONG PLACE, WRONG TIME,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Michael Joseph, an imprint
of Penguin Random House, Londýn 2022,
preložila Veronika Goldiňáková.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2023 ako 5412. publikácia
a 45. zväzok edície Mimo zákona.

Vydanie I.

Prebal a väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Zuzana Šulajová

Jazykóv redaktori David Grich, Adriana Oravcová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © Gillian McAllister 2022

Translation © Veronika Goldiňáková 2023

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2023

ISBN 978-80-222-1400-1

Pre Felicity a Lucy:
iné agentky by som si nevybrala
v žiadnom multiverze.

Deň D, tesne po polnoci

Jen je rada, že dnes sa čas posúva o hodinu späť. Získa tak hodinu – čas navyše, ktorý strávi predstieraním, že nečaká na svojho syna.

Už je po polnoci, teda oficiálne tridsiateho októbra, a Halloween je za dverami. Jen si uvedomí, že Todd už má osemnásť. Jej septembrové dieťa dospelo a teraz môže robiť, čo sa mu len zachce.

Tekvicu, ktorú nešikovne vyrezávala takmer celý večer, položí na podokenicu pevného okna s výhľadom na príjazdovú cestu, vloží do nej sviečku a zapáli ju. Vyrezala ju z rovnakého dôvodu, z akého robí väčšinu vecí vo svojom živote: len preto, že cíti, že je to tak správne. No tekvica vyzerá dobre: svojsky a tak nejakو pokriveno.

Jen na poschodí nad sebou začuje kroky manžela Kellyho. O tomto čase zvyčajne už spí, on je ranné vtáča a ona nočná sova. Nahý vykukne zo spálne na poschodí, čierne strapaté vlasy v šere hrajú modrými odleskami a na perách mu pohráva nenápadný hanblivý úškrn.

Zíde po schodoch dole k nej. Svetlo mu dopadne na tetovanie na zápästí: dátum, keď sa do nej podľa vlastných slov zamiloval, jar 2003. Jen sa pozrie na jeho telo. Pár chlčpkov na hrudi mu za posledný rok zbelelo, už má štyridsaťtri.

„Nemala si nič lepšie na práci?“ ukáže na tekvicu.

„Všetci susedia majú aspoň jednu,“ vysúka zo seba chabú výhovorku.

„No a?“ nerozumie Kelly. Typický on.

„Todd sa ešte nevrátil.“

„Preňho je noc ešte mladá. Má byť doma až o jednej, nie?“ spýta sa so sotva badateľným waleským prízvukom, akoby dychom narážal o neviditeľnú prekážku.

Tento rozhovor už viedli neraz. Jen sa strachuje príliš, Kelly zrejme primálo. Kým Jen v mysli rozoberá túto myšlienku, Kelly sa otočí na odchod a Jen padne zrak na jeho dokonalý zadok, ktorý miluje už dvadsať rokov. Opäť rýchlo skontroluje ulicu, či sa Todd ešte nevracia, a potom sa pozrie na Kellyho.

„Všetci susedia ti vidia zadok,“ upozorní ho.

„To nič, isto si pomyslia, že je to len ďalšia tekvica,“ odvetí uštipace. Vždy sa radi podpichovali. „Ideš už do postele? Nemôžem uveriť, že sme tú Merrilocks Road konečne dokončili,“ dodá a natiahne sa. Celý týždeň opravoval kachličkovú podlahu z viktoriánskeho obdobia v dome na ulici Merrilocks Road. Pracoval sám, tak to má najradšej a počúva pri tom podcasty. Takmer s nikým sa nestretáva. Kelly má zložitú povahu a stále je tak trochu nenaplnený.

„Jasné, hneď prídem. Len si chcem byť istá, že sa Todd vráti domov živý a zdravý.“

„Každú chvíľu sa objaví s nejakým jedlom v ruke, uvidíš,“ mávne rukou. „Čakáš, že sa s tebou podelí o hranolčeky?“

„Prestaň,“ zahriakne ho s úsmevom Jen.

Kelly na ňu žmurkne a vráti sa do postele.

Jen bezcieľne blúdi po dome. Premýšľa o prípade, na ktorom pracuje: rozvádžajúci sa pár, ktorý sa navonok hašterí o sadu porcelánových tanierov, no v skutočnosti ide o neveru. Nemala ten prípad zobrať, má ich už vyše hlavy. No na prvom stretnutí sa na ňu pani Vicherová zadívala a povedala: „Ak odkráča s tými taniermi, prídem aj o poslednú vec, ktorú milujem“ a Jen ju nemohla odmietnuť. Kiežby sa už naučila nebrať všetko tak vážne – všetkých tých rozvádžajúcich sa cudzích ľudí, susedov a aj tie sprosté tekvice –, ale nevie to.

Uvarí si čaj a postaví sa s ním na stráž k oknu. Bude čakať, koľko treba. Rodičovstvo od začiatku do konca sprevádza nedostatok spánku, no, pochopiteľne, je rozdiel medzi starosťami o novorodencov a o takmer dospelých tínedžerov.

Tento dom si kúpili práve pre toto pevné okno umiestnené presne uprostred celej trojposchodovej budovy. „Budeme z neho pozeráť von ako králi,“ tešila sa Jen a Kelly sa na nej zabával.

Díva sa z okna do októbrovej hmly, keď tu konečne na konci ulice zbadá Todda. Zbadá ho presne vo chvíli, keď sa čas posunie na letný a v telefóne preskočí z 1:59 späť na 1:00. Pousmeje sa: dnes sa posúva čas, takže Todd vlastne nemešká. To je celý on. Pri vyjednávaní o večierke je preňho omnoho dôležitejšie slovíčkárnenie a nekonečné dohadovanie sa o významoch jednotlivých slov než samotný čas.

Kráča po ulici smerom k domu. Je ako koš' a koža, akoby nikdy nepriberal. Kolená mu pri chôdzi vytŕčajú cez džínsy. Hmla vonku je bezfarebná, stromy a chodník čierne a vzduch sa nenápadne belie. Svet v odtieňoch sivej.

Na ich ulici v liverpoolskej štvrti Crosby v grófstve Merseyside chýbajú pouličné lampy. Kelly pred ich dom nainštaloval jednu, čo vyzerá ako z Narnie, čím Jen celkom prekvapil. Je z tepaného železa, určite bola drahá. Netuší, z čoho ju vôbec zaplatil. Zapína sa len, keď zachytí pohyb.

Ale počkať. Todd čosi zbadal, zastal ako obarený a prižmúril oči. Jen sleduje, kam mieri jeho pohľad, a potom si to všimne aj ona: postavu, ktorá sa k nemu ponáhľa z opačnej strany ulice. Ten človek je starší ako Todd, oveľa starší. Pozná to podľa stavby tela a pohybov. Jen si takéto veci všíma, vďaka tomu je dobrou právničkou.

Horúcu dlaň priloží na studené okno.

Niečo nie je v poriadku. Niečo sa stane. Jen si tým je istá, hoci netuší, čo by to mohlo byť. Inštinktívne cíti hroziace nebezpe-

čnosť, rovnako ako ho cíti počas ohňostrojov, na neprehľadných križovatkách či na okrajoch útesov. Hlavou sa jej preháňajú myšlienky, jedna strieda druhú, akoby jej v mysli cvakal pomyselný fotoaparát: jedna, druhá, ďalšia a ďalšia.

Položí hrnček na parapet, zavolá Kellyho a zbehne dole. Schoďdy berie po dvoch, na bosých nohách cíti drsný koberec. Rýchlo si obuje topánky, s rukou na kovovej kľučke na sekundu stuhne.

Čo – čo je to za pocit? Nevie ho vysvetliť.

Je to déjà vu? Takmer nikdy ho nemáva. Zažmurká a pocit sa vyparí ako dym. Čo ho vyvolalo? Dotyk mosadznej kľučky? Teplé svetlo vonkajšej lampy? Nevie si to vybaviť a čudný pocit je už nenávratne preč.

„Čo sa deje?“ pýta sa Kelly, ktorý sa vynoril za ňou a snaží sa uviazať si sivý župan.

„Todd je... Je tam vonku s... s niekým.“

Obaja vybehnú von. Jen na pokožke okamžite pocíti jesenný chlad. Rozbehne sa za Toddom a neznámym mužom. Skôr než si stihne uvedomiť, čo sa vlastne deje, Kelly vykrikuje: „Stoj!“

Todd sa rozbehne a v okamihu drží neznámeho za kabát s kapučnou. Vrhne sa naňho, telá sa im na chvíľu spoja. Neznámy siahne do vrečka.

Kelly k nim pribehne a vyplašeným pohľadom sonduje ulicu zľava doprava. „Todd, nie!“ vykrikuje.

Vtedy si Jen všimne nôž.

Zrak sa jej vďaka nahromadenému adrenalínu zostrí a presne vidí, ako sa to stane. Rýchle a presné bodnutie. Všetko sa deje ako v spomalenom zábere: ruka sa mykne dozadu, oblečenie chvíľu kladie odpor, a potom vytiahne nôž von. Z čepele odletia dve biele pierka a bezcieľne sa vznášajú v zamrznutom vzduchu ako snehové vločky.

Jen zíza na prúd krvi, ktorá sa vyvalí z neznámeho človeka. Asi spadla na zem, pretože zrazu cíti, ako sa jej do kolien zarýva štrk na chodníku. Drží neznámeho v náručí, rozopína mu bun-

du a cíti teplo krvi, ktorá jej steká po rukách, pomedzi prsty a po zápästiach.

Rozopne mu košeľu. Z tela sa mu vyvalí krv a tri bodné rany miznú pod jej záplavou. Pozerá naňho, akoby sa snažila dovidieť na dno červeného rybníka. Strasia ju zima.

„Nie!“ kričí hrubým hlasom plným úzkosti.

„Jen,“ osloví ju chrapľavo Kelly.

Naokolo sa nazbierala celá kaluž krvi. Jen položí muža na príjazdovú cestu a zohne sa nad neho. Dúfa, že sa mylí, ale na malý moment si je istá, že tu už s nimi nie je. Žlté svetlo lampy mu dopadá na oči zvláštnym spôsobom.

Noc je tichá, muselo prejsť niekoľko minút. Jen prekvapene zamurká a zdvihne pohľad na svojho syna.

Kelly ho odtiahol od obete a tuho ho zvierá v náručí. Kelly je k nej otočený chrbtom a Todd cez otcovo rameno hľadí rovno na ňu s úplne ľahostajným výrazom v tvári. Odhodí nôž. Kov pri dopade na zamrznutý chodník zazvoní ako kostolný zvon. Todd si rukou utrie tvár a zanechá na nej krvavú škvrnu.

Jen skúma výraz v jeho tvári. Možno to ľutuje, možno nie. Nevie to posúdiť. Jen dokáže prečítať takmer každého okrem Todda.

Deň D, tesne po 1.00

Niektor musel zavolať políciu, pretože ulicu zrazu ožiari modré blikajúce svetlo. Jen sa obráti na Todda: „Čo...?“ pýta sa tým na všetko naraz: Kto to je? Prečo? Čo to má, doriti, znamenať?

Kelly pustí syna, tvár má bledú od prekvapenia, ale mlčí ako obvykle.

Todd sa nepozerala ani na ňu, ani na svojho otca.

„Mami,“ vylezie z neho napokon. Deti vždy najprv volajú mamu. Jen sa k nemu natiahne, no nemôže pustiť to telo, nemôže prestať tlačiť na rany. To by všetko zhoršilo.

„Mami,“ zopakuje Todd zlomeným hlasom, prasknutým ako vysušená zem. Zahryzne si do pery a odvráti zrak na opačnú stranu ulice.

„Todd,“ prihovori sa mu, zatiaľ čo mužova krv jej steká po rukách, akoby sa v nej bola kúpala.

„Musel som,“ odpovie a konečne na ňu pozrie.

Jen od prekvapenia padla sánka. Kellymu klesla hlava na hrud'. Rukávy županu pokrývajú krvavé flaky z Toddových špinavých rúk.

„No tak, kamoš,“ povie Kelly tak potichu, že si Jen nie je istá, či skutočne prehovoril: „Todd.“

„Musel som,“ dôraznejšie zopakuje Todd. Do mrazivého vzduchu vydýchne paru. „Nemal som na výber.“ Tentoraz mu v hlase znie tínedžerská nástojčivosť. Blikanie modrých svetiel policajného auta sa postupne približuje. Kelly hľadí na Todda

a zblednutými perami čosi artikuluje, možno nevyslovenú nádvku.

Jen hľadá na svojho syna, ktorý žije počítačmi a štatistikami a ešte stále sa každý rok na Vianoce teší z nového pyžama, úhľadne si ho poskladá a uloží na kraj postele – a teraz sa z neho stal páchatel násilného trestného činu.

Kelly sa na príjazdovej ceste mechanicky otáča dokola s rukami zaborenými do vlasov. Na muža na zemi sa ani nepozrel, pohľad neprestajne upiera na Todda.

Jen sa snaží zastaviť krvácanie z pulzujúcej rany, ktorú cíti pod rukami. Nemôže obeť nechať len tak. Polícia dorazila ešte pred záchrankou.

Todd sa stále trasie, od zimy alebo od šoku, nie je si istá. „Kto je to?“ pýta sa ho Jen. Má omnoho viac otázok, ale Todd len pokrčí plecami, neodpovedá. Jen sa k nemu natiahne, najradšej by z neho vyzmýkala všetky odpovede, ale žiadne neprichádzajú.

„Zatknú ťa,“ upozorní ho potichu Kelly. Policajť beží k nim. „Nič nehovor, dobre? My to...“

„Kto je to?“ dožaduje sa Jen. Vyletí to z nej príliš nahlas, výkrik do noci. Želá si, aby polícia spomalila. Spomaľte, prosím, dajte nám aspoň chvíľu času.

Todd pohľadom sklzáne späť na ňu. „Ja...“ šepne a tentoraz nemá po ruke siahodlhé vysvetlenie, nijaký intelektuálny traktát. Nič, len nedokončená veta vyplúťá do vlhkého vzduchu, ktorý sa medzi nimi vznáša v posledných chvíľach, než celá táto záležitosť prerastie ich rodinu.

Pribehne k nim policajť: vysoký, v čiernej nepriestrelnej veste a bielom tričku, v ľavej ruke drží vysielaciu. „Tu tango dva štyri päť, som na mieste. Sanitka je na ceste.“ Todd sa ponad plece pozrie na policajta a potom uprie pohľad na mamu. Toto je tá chvíľa. Teraz by jej mal všetko vysvetliť, kým sa ho policajti nezmocnia a nespútajú ho.

Jen stuhla tvár, ruky má horúce od krvi. Len čaká, bojí sa po-

hnúť, prerušiť očný kontakt, no napokon uhne pohľadom Todd. Zahryzne si do pery a sklopí zrak na svoje chodidlá. To je všetko.

Ďalší policajt odtiahne Jen od tela na zemi. Stojí tam na ulici v teniskách a pyžame, s lepkavými a mokkými rukami sa díva striedavo na svojho syna a potom na manžela v župane, ktorý sa snaží vyjednávať s policajtmí. Mala by sa o to postarať ona. Je predsa právnička, ale nedokáže zo seba vydať ani hlások. Pohltí ju zmätok. Je stratená, akoby ju práve vysadili na severnom póle.

„Vaše meno?“ pýta sa prvý policajt Todda. Ostatní ešte len vystupujú z áut ako mravce vyliezajúce z mraveniska.

Jen a Kelly naraz vykročia k nim, no vtom Todd spraví nenápadné gesto. Vystrčí ruku nabok a zastaví ich.

„Todd Brotherhood,“ vysloví zrudene.

„Môžete mi povedať, čo sa stalo?“ pýta sa policajt ďalej.

„Počkajte,“ precitne Jen. „Nemôžete ho predsa vypočúvať len tak tu na chodníku.“

„Poďme všetci na stanicu. A...“ dodá Kelly naliehavo.

„No, bodol som ho,“ preruší ich Todd a ukáže na muža na zemi. Ruky si strčí do vreciek a vykročí k policajtovi. „Takže by ste ma mali zatknúť.“

„Todd! Už nič viac nehovor!“ vykrikne Jen, no pre slzy nedokáže pokračovať. Toto nemôže byť pravda. Potrebovala by pohárik, vrátiť sa v čase, chce sa jej dáviť. Celé telo sa jej v tom absurdnom, mäťúcom chlade roztrasie.

„Todd Brotherhood, nemusíte vypovedať, ale ak nebudete odpovedať na otázky, môže to sťažiť vašu obhajobu...“ poučuje ho policajt. Todd dobrovoľne otrčí zápästia, akoby si myslel, že je v nejakom stupídnom filme a policajt mu mechanicky nasadí púť. Zaznie kovové cinknutie. Policajt má chladný nezaujatý výraz, možno až rezignovaný. Jen naňho nechápavo hľadí.

„To nemôžete! To je...“

„Počkajte, môžeme ísť s ním? Je predsa ešte len tínedžer,“ prosí Jen policajta.

„Mám osemnásť,“ zahriakne ju syn.

„Choďte tam,“ nariadi policajt Toddovi a ukáže na zaparkované auto, akoby tam Jen ani nebola. „Tu tango dva štyri päť. Pripravte celu.“

„Pôjdeme teda za vami,“ uzavrie Jen zúfalo. „Som právnička,“ dodá, hoci úplne zbytočne, pretože o trestnom práve nemá ani poňatia. V krízovej situácii sa však rozsvietil jej materinský inštinkt a žiaril jasne ako tekvice v okolitých oknách. Musia len prísť na to, prečo to ich syn spravil, vytiahnuť ho z väzenia a potom nájsť pomoc. Presne tak to musia spraviť.

„Prídeme za tebou. Stretneme sa na stanici,“ ubezpečuje Todda.

Policajt na ňu konečne pozrie. Vyzerá ako model, má vystúpené lícne kosti. Aké kliše. Sú v dnešnej dobe všetci policajti takí mladí? „Stanica Crosby,“ ozrejmi jej a bez ďalšieho vysvetľovania berie jej syna k policajnému autu. Jeho kolega ostáva pri obeti. Jen na ňu nedokáže ani pomyslieť, len raz tam vrhne pohľad. Tolko krvi a k tomu policajtov výraz... Ten chlapík je určite mŕtvy.

Jen sa otočí ku Kellymu. Nikdy nezabudne na to, ako sa na ňu v tej chvíli pozrel. Zachytí pohľad jeho tmavomodrých očí a svet sa na sekundu zastaví. Všetko je tiché a pokojné. Jen napadne, že Kelly vyzerá, akoby mal zlomené srdce.

Pred policajnou stanicou visí biela tabuľa s nápisom POLÍCIA MERSEYSIDE – CROSBY. Budovu zo šesťdesiatych rokov obkolesuje nízky tehlový múrik, okolo ktorého sa nahromadili kôpky opadaného lístia.

Jen zastaví rovno na žltej čiare pred stanicou a vypne motor. Ich syn práve niekoho dobodal, koho by trápila pokuta za zlé parkovanie? Kelly vystúpil skôr, než auto poriadne zastalo. Podvedome sa natiahol dozadu, akoby chcel Jen podať ruku, a ona sa jej chytila ako topiaci sa slamky.

Kelly potlačí dvojité presklené dvere a ponáhľa sa cez ospalú

halu pokrytú sivým linoleom. Vznáša sa tu pach starých budov, aký býva v školách, nemocniciach alebo hospicioch. V inštitúciách, kde sa nosia uniformy a podáva sa hnusné jedlo – presne na takých miestach, ktoré Kelly neznáša. „Nikdy nedovolím, aby ma pohltil systém,“ povedal jej kedysi, ešte v začiatkoch ich vzťahu.

„Porozprávam sa s nimi,“ povie Kelly úsečne. Trasie sa, no ani nie tak od strachu, ako skôr od hnevu. Doslova zúri.

„Dobre, ja zatiaľ vybavím formality...“

„Kde je?“ vyštekne Kelly na holohlavého policajta s pečatným prsteňom na malíčku, ktorý stojí pri informačnom pulte. Kelly zmenil držanie tela, stojí naširoko rozkročený s napätými ramenami. Jen ho takéhoto videla len párkrát.

Policajt im znuďene prikáže počkať, kým ich zavolajú.

„Máte na to päť minút,“ Kelly prstom namieri na nástenné hodiny a hodí sa na stoličku na opačnom konci vstupnej haly.

Jen si k nemu prisadne a chytí ho za ruku. Obrúčka mu je priveľká. Musí mu byť zima. Len tak tam sedia, Kelly si neustále prekladá jednu nohu cez druhú a vzdychá. Jen nevraví nič. Na recepciu prikráča policajt a do vysielačky hovorí: „Rovnaký prípad ako pred dvoma dňami – paragraf osemnásť, úmyselné ublíženie na zdraví. Obeťou vtedy bola Nicola Williamsová, páchatel' neznámy.“ Hovorí tak potichu, že sa Jen musí natiahnuť, aby dobre počula.

Sedí a počúva. Bodnutie nožom podľa paragrafu 18 je ublíženie na zdraví. Určite hovoria o Toddovi. Podobný prípad sa odohral pred dvoma dňami.

Konečne sa zjaví ten vysoký policajt s výraznými lícnymi kosťami, ktorý Todda zatkol.

Jen pozrie na hodiny nad pultom. Ukazujú tri tridsať alebo možno štyri tridsať. Ktovie, či ich už prestavili na letný čas. Je to mäťúce.

„Váš syn tu zostane na noc. Čochvíľa ho vypočujeme.“

„Kde je? Tam? Pustite ma dnu,“ nalieha Kelly.

„Nesmiete s ním prísť do kontaktu. Ste svedkovia,“ vysvetľuje policajt.

Jen lomcuje zúrivosť. Pre tieto veci, presne pre toto ľudia neznášajú súdny systém.

„Takže vy takto?“ Kelly podráždene vybehne na policajta. Zdvihne ruky.

„Prepáčte?“ pokúša sa policajt o zmierlivý tón.

„Takže aj my sme teraz nepriatelia?“

„Kelly!“ okríkne ho Jen.

„Nikto tu nie je nepriateľ. So synom sa môžete porozprávať zajtra ráno,“ upokojuje ho policajt.

„Kde máte nadriadeného?“ pýta sa Kelly.

„So synom sa môžete porozprávať ráno.“

Kelly zostane stáť v napätom, hrozivom tichu. Zvyčajne sa takto nespráva, Jen policajtovi nezávidela. Manželov pohár trpezlivosti je veľký, ale keď pretečie, je to katastrofa.

„Počkaj, niekomu zavolám,“ povie Jen a vyberie telefón. Roztrasenými rukami hľadá správne telefónne číslo. Trestní právnici. Pozná ich kopu. Prvým pravidlom je: nikdy sa nemiešaj do niečoho, čomu sa nevenuješ. Druhé pravidlo je: nikdy nezastupuj rodinu.

„Tvrdí, že nechce právnika,“ poznamená policajt.

„Potrebuje obhajcu. Nemali by ste...“ začne Jen.

Policajt ju umlčí zdvihnutím ruky. Jen cíti, ako Kelly vedľa nej stráca trpezlivosť.

„Zavolám len jednému a potom môže...“ začne.

„Stačilo, pustite ma k nemu,“ ozve sa Kelly a rukou ukáže na biele dvere, ktoré vedú dozadu.

„Tam nesmiete,“ opakuje policajt.

„Choď doriti,“ reaguje Kelly. Jen naňho prekvapene pozerá.

Policajt sa ani neunúva odpovedať, len na Kellyho mlčky hľadí.

„Tak, čo teraz?“ pýta sa Jen. Kristepane, Kelly práve poslal do-

riti policajta. Urážka verejného činiteľa nie je najlepší spôsob, ako riešiť túto situáciu.

„Ako som vám už povedal, ostane u nás cez noc. Najlepšie bude, ak prídete zajtra,“ policajt to najskôr hovorí jej, Kellyho na plnej čiare ignoruje, len potom mu venuje pohľad: „Nemôžete svojho syna nútiť, aby súhlasil s obhajcom. Skúšali sme ho prehovoriť.“

„Veď je len dieťa,“ pripomína Jen, hoci vie, že podľa zákona už nie je. „Je to len dieťa,“ zopakuje ešte raz, tentoraz potichšie, skôr sama pre seba. Myslí na vianočné pyžamá a na to, ako chcel, aby pri ňom zostala, keď mu bolo zle. Celú noc strávili v kúpeľni. Vôbec sa nerozprávali, len mu navlhčenou handričkou utierala ústa.

„To ich vôbec netrápi. Ani nič iné,“ poznamenal zatrpknuto Kelly.

„Vrátíme sa ráno aj s obhajcom,“ snaží sa Jen upokojiť situáciu.

„Pokojne. Vyšleme s vami späť k domu tím,“ oznámi jej. Jen mlčky prikývne. Forenzný tím. Prehľadajú im celý dom.

Jen a Kelly vyjdú z policajnej stanice. Jen kráča k autu a šúcha si čelo. Keď nastúpia do auta, zapne kúrenie.

„To fakt odídeme domov a budeme tam len tak sedieť, kým nám budú prehľadávať dom?“

Kelly je stuhnutý, díva sa na ňu, čierne vlasy má rozstrapatené a pohľad hlbavo smutný.

„Netuším.“

Jen cez predné okno sleduje odlesky jesennej rosy na kríku. Po pár sekundách zaradí spiatocku a vyrazí na cestu, pretože nevie, čo iné by mala spraviť.

Zaparkuje pred domom, kde ich privíta vyrezávaná tekvica na parapete. Asi nechala zapálenú sviečku. Medzitým sem už dorazil aj forenzný tím, všetci v bielych oblekoch stoja na príjazdovej ceste ako duchovia, roztrúsení okolo policajnej pásky vejucej v októbrovom vetre. Kaluž krvi už po okrajoch začala zasychať.

Nechajú ich vojsť do domu, usadia sa v kuchyni a sledujú uni-

formovaných mužov, ako vonku pracujú. Niektorí štvornožky hľadajú stopy a odtlačky prstov na mieste činu. Jen a Kelly bez slova sedia a držia sa za ruky. Kelly má stále oblečený kabát.

Policajti konečne zdokumentovali miesto činu, prehľadali a zobrali niektoré Toddove veci a odišli. Jen sa zošuchne na kresle, len tak tam leží a hľadá do stropu. V tej chvíli sa dostavia slzy. Horúce a mokré jej rýchlo stekajú po lícach. Slzy za to, čo ešte len príde. Slzy za to, čo sa stalo včera, a za to, čomu nedokázala zabrániť.